

Čtvrté přikázání.

Máš ctít otce a matku!

Toto přikázání nechal kdysi Bůh dát lidstvu skrze Mojžíše. Vyvolalo však nesmírné duševní boje. Jak mnohé dítě, jak mnohý dospělý těžce zápasili, aby se nejhrušším způsobem neprovinili právě proti tomuto přikázání. Jak může dítě ctít otce, který se snižuje na opilce, nebo matku, která otci a celému domu ztrpčuje dny náladami, svou bezuzdnou povahou, nedostatkem sebekázně a mnohým jiným, a zcela tak znemožňuje vznik klidné atmosféry! Může dítě ctít rodiče, když slyší, že si vzájemně hrubě nadávají, podvádějí se, nebo dokonce bijí? Tak mnohý manželský příběh učinil toto přikázání dětem často mukou a přinesl nemožnost splnění. Bylo by to konec konců jen pokrytectví, kdyby dítě chtělo tvrdit, že ještě ctí matku, když tato se chová vůči cizím lidem mnohem laskavěji než vůči svému vlastnímu muži, otci dítěte. Když na ní pozoruje sklon k povrchnosti a vidí, že v nejsměšnější marnivosti klesá na vůli nemající otrokyni každého módního bláznovství, které se tak často již nedá spojovat s pojmem vážného a vznešeného mateřství a které olupuje o veškerou krásu a vznešenost mateřské důstojnosti, ... jak má pak dítě potom ještě najít dobrovolnou úctu k matce? Co již spočívá v tomto slově: „Matka!“ Avšak co také vyžaduje. Dítě, které ještě není spoluotráveno, **musí** cítit, že člověk zralého a vážného ducha se nikdy nebude moci rozhodnout, aby své hrubohmotné tělo obnažoval pouze kvůli módě. Jak pak může zůstat matka dítěti posvátnou! Přirozená úcta impulzivně klesá k prázdné

formě povinnosti ze zvyku nebo podle výchovy k samozřejmé společenské zdvořilosti, tedy k pokrytectví, kterému chybí jakékoliv vysoké duševní záchvěvy. Právě **ty** vysoké záchvěvy, které v sobě skrývají teplo života! Je to pro dítě nepostradatelné a při dospívání a vykročení do života ho to doprovází jako bezpečný štít, chrání při pokušení všeho druhu a zůstává mu vnitřní oporou útočiště, když jednou přijdou nějaké pochybnosti. Až do vysokého stáří! Slovo „matka“ nebo „otec“ by mělo vždy vzbudit vřelý, upřímný cit, z něhož vzejde před duší obraz v plné čistotě **důstojnosti**, aby varoval nebo souhlasil, jako vůdčí hvězda v celém pozemském bytí!

A jaký poklad bere se každému dítěti, když **nemůže** svého otce nebo matku ctít z celé své duše!

Avšak podnětem pro tato duševní muka je opět jen falešné pojetí tohoto přikázání lidmi. Falešný byl dosavadní názor, který smysl omezuje a činí ho jednostranným, zatímco jednostranné nemůže být nic, co poslal Bůh. Avšak ještě nesprávnější bylo to, že se toto přikázání zkomolilo tím, že mělo být vylepšeno podle lidského mínění a dotvořeno ještě určitým přídavkem: „Máš ctít otce **svého** a matku **svou!**“ Tím to bylo zosobněno. Muselo to vést k omylům; neboť přikázání ve správné formě zní jen: „Máš ctít otce a matku!“

Nemyslí se tím jednotlivé, určité osoby, jejichž **druh** nelze předem stanovit a **předvídat**. Něco tak nesmyslného se nikdy nenalézá v Božích zákonech. Bůh v žádném případě neřádá, aby se ctílo něco, co úctu také bezpodmínečně nezasluhuje!

Toto přikázání obsahuje naopak místo osobnosti **pojem** otcovství a mateřství. Neplatí tedy v první řadě pro děti, nýbrž

pro **rodiče** samotné, a žádá od **nich**, aby zachovávali otcovství a mateřství v úctě! Přikázání klade na rodiče bezpodmínečné povinnosti, aby si byli neustále zcela vědomi svého vysokého úkolu, a tím také měli před očima zodpovědnost v něm spočívající.

Na onom světě a ve Světle nežije se ve slovech, nýbrž v pojmech.

Z tohoto důvodu se stává, že při zpětném podávání ve slovech lehce nastane omezení tohoto pojmu, jak je to v tomto případě zjevné. Avšak běda těm, kteří nedbají tohoto přikázání a nestarali se je poznat správným způsobem. Jako omluva neplatí to, že to bylo doposud často jen falešně vykládáno a falešně pocítováno. Následky nesplnění přikázání nastaly již při plození a vstupu duše. Zcela jinak bylo by to na této zemi, kdyby bylo lidmi toto pronikavé přikázání chápáno a plněno. K inkarnaci by mohly přicházet zcela jiné duše, kterým by nebylo možné připustit úpadek mravnosti a morálky v takové míře, v jaké je to dnes! Pohledte jen na vraždy, zhýralé tance, hleďte na orgie, do kterých se dnes všechno chce stupňovat. Takřka jako korunování triumfu dusných proudů temna. A pohledte na tu nepochopitelnou lhostejnost, s níž se úpadek jako něco správného nebo něco, co již tu dávno bylo, přijímá a dokonce podporuje.

Kde je člověk, který se snaží správně poznávat Boží vůli, který usiluje vysoko se povznést k pochopení obsáhlé velikosti, místo aby opět stále znovu tuto velikou vůli svévolně vtěsňoval do ubohého omezení pozemského mozku, který učinil chrámem rozumu? Tiskne si tím sám pohled k zemi jako otrok, který jde v řetězech, místo aby ho rozšířený a zářící radostí upínal vzhůru, a potkal tak paprsek poznání.

Cožpak nevidíte, jak uboze stojíte v **každém** pochopení všeho toho, co vám ze Světla přichází? Ať už jsou to přikázání, zaslíbení, Kristovo poselství nebo také celé stvoření! Nic nehodláte vidět, nic poznat! Vždyť se ani nesnažíte něčemu **skutečně** porozumět! Neberete to tak, jak to je, nýbrž se to snažíte stále znovu všechno křečovitě přetvořit do nízkých názorů, jimž jste se oddávali po tisíciletí. Osvobodte se přece konečně z těchto tradic. Síla k tomu je vám přece k dispozici. V každém okamžiku. A aniž byste museli přinášet oběti. Avšak musíte to odvrhnout **jedním trhnutím, jedním** činem vůle! Aniž byste si něco z toho chtěli zamilovaně podržet. Jakmile se budete snažit najít **přechod**, neosvobodíte se nikdy od toho dosavadního, nýbrž vás to stále znovu potáhne houževnatě zpět. Lehké to pro vás může být jen tehdy, když **jediným** řezem oddělíte všechno staré, čímž předstoupíte před nové bez starého břemene. Jen pak se vám otevře brána, jinak zůstane pevně zavřená. A to vyžaduje jen skutečně vážné chtění. Je to dění okamžiku. Přesně jako procitnutí ze spánku. Jestliže při tom nevstanete ihned ze svého lůžka, budete opět unaveni a radost z nové denní práce ochabne, pokud se zcela neztratí.

Otce a matku máš ctít! To učiňte si svatým přikázáním. Přiveďte otcovství i mateřství ke cti! Kdo dnes ještě ví, jak velká důstojnost v nich spočívá? A jaká moc k zušlechtění lidstva! To by si měli ujasnit ti lidé, kteří se zde na zemi spojují, neboť pak bude také každé manželství skutečným manželstvím, zakotveným v duchovnu! A všichni otcové a matky **hodní cti** podle Božích zákonů!

Pro děti však bude toto přikázání skrze jejich rodiče svaté a živoucí. Nebudou moci vůbec jinak, než z duše ctít otce a matku,

lhostejno, jak jsou tyto děti uzpůsobeny. Budou již nuceny skutečností druhu rodičů. A běda pak **těm** dětem, které nebudou cele plnit přikázání. Položí se na ně těžká karma; neboť je k ní potom také dán úplný důvod. Avšak poslušnost stane se ve vzájemném působení brzy samozřejmostí, radostí a potřebou! Proto jděte a dbejte přikázání Božích opravdověji než doposud! To znamená, dbejte jich a naplňujte je! Tím budete šťastni! —